

їсти
МОЛИТИСЯ
КОХАТИ

УДК 821.111(72)-3
ББК 84(7СПО)
Г47

Перекладено за виданням:

Elizabeth Gilbert. Eat, Pray, Love: One Woman's Search for Everything Across Italy, India, and Indonesia. — Penguin Book Ltd, 352 p.

EAT, PRAY, LOVE:

One Woman's Search for Everything Across Italy, India and Indonesia

Copyright © 2006, Elizabeth Gilbert

All rights reserved

Елізабет Гілберт

Г47 Їсти, молитися, кохати [Текст] : роман / Елізабет Гілберт; переклад з англ. Ярини Винницької. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2017. — 416 с.

ISBN 978-617-679-153-9

Це книга-сповідь, книга-квест, головний приз якого — ви самі. Книга-подруга, яку треба читати з олівцем. Інтимна жіноча проза, яка стає універсальною, бо говорить про високе без пафосу, про глибоке без повчань, про складне — просто і весело. З часів Джеймса Джойса внутрішній монолог ніколи ще не був настільки захоплюючим читивом. Якщо бажаєте дізнатись, чого ж таки хоче жінка і як досягнути просвітлення, поїдаючи італійську піцу, ця елегантна шаманська подорож — саме для вас. Рекомендовано зрілим жінкам, що шукають себе, і незрілим чоловікам, які все ще шукають ідеальну жінку.

УДК 821.111(72)-3
ББК 84(7СПО)

Елізабет Гілберт © текст, 2006
Ярина Винницька © переклад, 2015
Видавництво Старого Лева
© українське видання, 2015
Оксана Йориш © обкладинка, 2015

ISBN 978-617-679-153-9 (укр.)
ISBN 978-0-670-03471-0 (англ.)

Усі права застережено

ЇСТИ
МОЛИТИСЯ
КОХАТИ
ЕЛІЗАБЕТ ҐІЛБЕРТ

Історія жінки, яка рік мандрувала
Італією, Індією та Індонезією,
шукаючи все на світі

*З англійської переклала
Ярина Винницька*

Видавництво Старого Лева
Львів — 2017

Присвячую

С ю з а н Б о в е н,

яка підтримувала мене навіть за дванадцять тисяч миль

*Кажіть правду, саму лише правду,
нічого, крім правди.**

Шеріл Луїз Моллер

Вступ

або
як побудовано цю книжку
чи
сто дев'ята
намистина

Коли ви подорожуєте Індією, а надто святими місцями чи ашрамами, то часто зустрічаєте людей із намистом на шиї. Ви, певно, бачили безліч давніх світлин, на яких зображено голих, сухоребрих і страховидних йогів (або ж іноді – пухкеньких, миловидих і радісних) із тим-таки намистом у кадрі. Ці разки намистин звуться джапа-мала. Їх використовують в Індії протягом століть, щоб допомогти побожним індусам і буддистам зосереджуватися під час молитовних медитацій. Пацьорки тримають у руці та перебирають пальцями по колу – одна намистина на одне повторення мантри. Коли середньовічні хрестоносці просунулися далеко на схід зі своїми священними війнами, то побачили там набожних людей, які молилися за допомогою джапа-мала. Ця техніка так їм сподобалася, що вони й собі почали використовувати річ, яку згодом назвали вервицею.

* За винятком тих випадків, коли намагаєтеся владнати проблеми, що стосуються балійської нерухомості, як це змальовано у Книзі третій.

Традиційна джапа-мала складається зі ста вісьмох намистин. У середовищі східних філософів-езотериків число сто вісім вважають найщасливішим: досконале тризначне число, кратне трьом, а в сумі дає дев'ять, тобто тричі по три. А три, звісно ж, це число божественної рівноваги, як зауважить кожен, хто знає про Святу Трійцю чи про звичайний барний стільчик.

У цій книжці я намагаюся віднайти рівновагу, тому вирішила структурувати її на кшталт джапа-мала, розбиваючи свою історію на сто вісім намистин, себто історій. Мої пацьорки зі ста восьми історій поділяються на три розділи: про Італію, Індію та Індонезію; три країни, що я їх відвідала протягом року, шукаючи сама себе. Такий поділ означає також, що кожна секція містить тридцять шість історій – дуже близьке мені число, бо пишу я все це впродовж свого тридцять шостого року життя.

А зараз, поки я ще не стала другим Луїсом Барраганом* із усіма цими нумерологічними заворотами, дозвольте підбити підсумок – я ще й тому нанизую свої історії на кшталт джапа-мала, бо це добре структурує матеріал. Щирий духовний пошук потребує і завжди потребував методичної дисципліни. Пошуки правди – це вам не бої без правил. Тому мені – як шукачеві і як письменнику – легше, коли я можу міцно триматися за намистини. Так мені простіше не відволікатися від того, що роблю.

Крім того, у джапа-мала є особлива додаткова намистина – сто дев'ять, що, мов кулон, теліпається за межами досконалого кола решти ста вісьмох. Раніше я думала, що сто дев'ять намистина – про всяк випадок, як додатковий гудзик на дороговому светрі чи наймолодший син у королівській сім'ї. Та з'ясувалося, що в неї вище призначення. Коли ваш палець намагає цей маркер під час молитви,

* Луїс Барраган (1902-1988 рр.) – найвідоміший мексиканський архітектор XX століття, представник так званої «емоційної» архітектури (*тут і далі – прим. перекладача*).

слід зробити паузу в медитативній зосередженості й подякувати вашим учителям.

Отже зараз, перш ніж почати, роблю паузу на своїй сто дев'ятій намистині. Я складаю подяку всім учителям, які трапилися (часом у дуже несподіваній подобі) на моєму шляху впродовж цього року.

Але особливо дякую своїй гуру. Вона кожним ударом свого серця втілює вселенське співчуття. Дякую, що під час мого перебування в Індії милостиво дозволила навчатися в її ашрамі. Саме зараз варто наголосити – я пишу винятково про свій особистий досвід в Індії і не виступаю як теолог чи будь-який інший офіційний речник. Саме тому не називатиму справжнього імені своєї гуру – бо не можу говорити за неї. Її вчення якнайкраще промовляє саме за себе. Також я не видам ані назви, ні місця, де розташований її ашрам, щоб убезпечити цей прекрасний заклад від публічності, у якій він не зацікавлений, а до того ж не готовий приймати великої кількості відвідувачів.

І ще одна остання подяка. Деякі імена, розкидані цією книжкою, довелося змінити з різних причин. Але я свідомо вирішила не називати справжніх імен тих, із ким познайомилася в ашрамі – як індійців, так і людей західного світу. Роблю це винятково з поваги – більшість із нас їдуть в ашрами не для того, щоб згодом стати героями книжки (якщо тільки вони – не я). Я зробила один-єдиний виняток із цієї самочинної політики анонімності: Річарда із Техасу справді звать Річардом, і він таки з Техасу. Я хочу називати його на справжнє ім'я через ту надважливу роль, яку він зіграв під час мого перебування в Індії.

І останнє: коли я запитала у Річарда, чи можна згадати в книжці, що він був наркоманом і п'яницею, він сказав, що без проблем.

А ще він сказав, що і сам міркував, як би його про все це розповісти.

Але спершу – Італія.

кни
-га
перша
італія
або
«ти те, що ти їси»
чи
36 історій
про пошук насолоди

